

Lương Sĩ Hằng

Tìm Lẽ Du Dương

TÌM LỄ DU DƯƠNG

Thưa các bạn!

Cuộc vui phân tách hôm nay trở lại với chúng ta trong giây phút thiêng liêng tâm linh. Được cơ hội phân tách ra những gì trên con đường Tình Thương và Đạo Đức. Tuần nào, chúng ta cũng nhắc đến tình thương và đạo đức. Các bạn nói rất nhiều, suy luận rất nhiều nhưng mà không thấu đáo được sự vô cùng tận của tình thương và đạo đức.

Rồi hằng tuần, các bạn vật lộn với đời, sống trong gia cang, sống trong nghịch cảnh, rồi các bạn mới thấy rõ rằng: Tình thương vẫn xoa dịu, vẫn dẫn tiến, vẫn đưa các bạn vượt qua. Chúng ta mới thấy rõ tình thương là gì? Tình thương là một luồng điện, một chấn động lực rung cảm tâm hồn của chúng ta, để nâng cao sự sáng suốt sẵn có của chính mình, tha

thứ và xây dựng. Ngay trong gia cang của các bạn, huynh đệ tử muội trong gia đình luôn luôn có nghịch cảnh. Tại sao? Trong gia đình đầm ấm, có ăn học, có của cải, có điều kiện để sống nhưng mà cũng phải ngộ cái nghịch cảnh. Đó. Các bạn thấy rằng, Thượng Đế đã an bài và cho chúng ta dự lớp học, mỗi phần hồn đều phải học, học trong nghịch cảnh, cảm minh nghịch thuận, rồi từ kích động và phản động dẫn tiến tâm linh.

Cho nên luôn luôn các bạn phải học, rồi nó mới đem cho các bạn trong tâm thức, càng ngày càng sáng suốt hơn và thấy sự ngu muội của chính mình. Thấy chúng ta chung sống trong một gia đình, trong một cửa đời của mẹ ra làm con người, tại sao lại có nghịch với nhau, tại sao không vui vẻ với nhau, mà luôn luôn lấy sự tăm tối, nghịch trong nội tâm, rồi phần trí thức không cho phép chúng ta nghịch, rồi

chúng ta ôm ấp cái phần nặng nề ô trược, ăn không ngon, ngủ không yên vì một lời nói bất chánh, một hành động không suy xét, đem lại sự buồn bực cho chính mình.

Thì các bạn xét rõ ràng, chấn động lực nó càng ngày càng suy yếu. Sau khi suy yếu rồi, nó đem lại những gì cho các bạn? Sự tằm tối mà thôi, yếu hèn mà thôi, có bài không học, bài đưa đến lại tạo bài cho người. Đó là bài học, bài đưa đến, chúng ta phải ngoan ngoãn, để thẳng hoa, để thanh nhẹ lại không học, nay ý đưa tằm lên, đưa phàm ngã lên, che đậy phần sáng suốt của chính mình, rồi gây gỗ, tâm thức bất ổn, làm sao xây dựng được tình thương.

MIỆNG nói thương, TÂM ác độc, vì mồi lợi, vì sự tằm tối, không hiểu mình đang làm gì đó, đang trong lớp, đang học hỏi, đang tiến hóa mà đâm ra

bành trướng sự ngu muội và đem lại sự tăm tối cho chính mình. Miệng nói thương, tâm tăm tối cũng như không! Cho nên tình thương không có, biết giềng mối quân bình nằm ở đâu mà tiến tới quỹ đạo quân bình.

Cho nên chúng ta thực hiện được tình thương là giữ sự phẳng lặng! Để tìm hiểu sự sai lầm của chúng ta và học hỏi những bài vở đến với chúng ta. Cho nên các bạn, sau một tuần lễ nghe đạo rồi, thì về vật lộn với gia đình, không nhiều thì ít các bạn cũng phải gặp những tình cảnh đó.

Cảnh vợ chồng cốt nhục, cũng phải có sự động chạm, để thăng hoa, để tiến hóa. Cho nên cuối cùng cứu cánh của nó là con đường đạo. Con người muốn được giải thoát mà không bước qua đạo, không bao giờ giải thoát được. Ở trong lợi thì không bao giờ

giải thoát, ở trong lợi là tâm tối. Khi các bạn có lợi thì các bạn phải gian xảo, tự gạt lấy mình và tạo sự vô cùng tâm tối, ý chí lụn bại vì ngũ hành, đại diện bởi đồng tiền, làm cho các bạn tâm tối, lu mờ nguyên căn nguồn cội, rồi tưởng ta là hay, ta là tài, nhưng mà ông Trời luôn chứng minh, thiếu gì nhà giàu ở thế gian, sanh con tật nguyên, đau khổ vô cùng, tiền bạc không cứu được. Thượng Đế mới cho thấy rằng sự sai lầm của con không có ai cứu con bằng con tự cứu. Nhưng mà ai đã biết, ai đã hay, tưởng rằng tôi có xây dựng một cảnh đời, không cần ông Trời. Nhưng mà kỳ thật, ông Trời đang lo và giáo dục.

Khi chúng ta biết được Ngài và thương yêu Ngài, biết con đường đạo, biết sự quân bình để cứu rỗi lấy mình thì chúng ta không phải là con người say rượu tại thế nữa. Nay vui mai buồn là con người say rượu, nay vui mai buồn là con người tâm tối, nay vui mai

buồn là con người tự sát. Cho nên chúng ta người tu, chúng ta lấy đó làm bài học, lấy đó tự sửa mình để mà thăng hoa. Cho nên chúng ta thấy sự huyền diệu của Thượng Đế an bài, xây dựng tâm linh rất kỳ diệu, bài học an bài từ giây, từ phút. Trong giấc ngủ các bạn cũng được học, lúc đàm đạo cũng được học.

Cặp mắt các bạn dòm xét cũng là bạn đã và đang học. Nhưng mà người đời ở trong ý mã tâm viên. Cái ý thì như con khỉ, muốn tò mò việc này, việc kia, việc nọ, động địa luôn luôn, tìm hiểu chuyện người ta mà không biết tìm hiểu chuyện của mình.

Can thiệp chuyện thiên hạ mà không biết can thiệp chuyện của mình. Tội nghiệp vô cùng! Rồi cái ý nó cử động, nhảy tung tung tung tung cả ngày. Cái tâm mình cũng ác độc, vì bảo vệ sự động loạn mà trở nên tâm tối. Tâm tối là ác độc nhưng mà không hay.

Quá ư cực nhọc, quá ư khổ cực, quá ư mệt mỏi mà không biết, tưởng là việc làm của tôi là đúng, là hay. Chương trình giết người của tôi là đúng. Giết người không phải lấy dao giết người, một câu nói, một hành động bất chính của chúng ta có thể làm cho con người càng ngày càng phản uất.

Cho nên ở thế gian đã cho chúng ta thấy rằng, có chế độ này chống đối chế độ kia. Tạo thành một chế độ được? Có một khối người bất mãn, bất mãn khối người này, bất mãn khối người kia, mới tạo thành một chế độ. Từ đó nó mới dẫn dắt con người đi tới sai càng sai thêm, nhưng mà không hay, hãnh diện, tưởng là tôi đã tạo thành và tôi thuyết phục một khối người rất lớn, rất rộng, để đê bẹp một số người mà tôi không thích. Nhưng mà rốt cuộc cũng là một điều sai lầm. Của Thượng Đế ân ban xuống thế gian để học hỏi, hoà đồng, quân bình mới thăng hoa.

Văn minh đã tới với các bạn, các bạn thấy khi các bạn lên máy bay mà máy bay không quân bình, làm sao máy bay bay cao được. Thấy rõ ràng chưa? Còn đường lối các bạn không quân bình, làm sao thành tựu. Ngay trong chuyện làm ăn, ngay trong chuyện gia đình, tư tưởng chúng ta không quân bình xét bề mặt không xét bề trái, xét bề trái không xét bề mặt, làm sao chúng ta thuyết phục được người gia đình. Chúng ta chỉ gây bức tức trong nội thức của chúng ta rồi tạo sự tằm tối cho chính mình mà thôi. Than khổ, trách khổ, không chịu sửa mình!

Chúng ta sẵn có một khối sáng suốt trong đầu óc để sửa mình, để chịu đựng, để học hỏi, để thăng hoa nhưng mà không hành làm sao đạt được! Các bạn đã nhiều lần làm người, luân hồi tại thế, gia cang của các bạn cũng đã nhiều lần hứa hẹn, trong thâm tâm: Sửa để tiến, sửa để ảnh hưởng con em, sửa để ảnh

hưởng những người thân của chúng ta, nhưng mà các bạn đã làm được bao nhiêu? Kẻ thì bị quyền lợi lôi cuốn, địa vị lôi cuốn, kẻ thì bị tiền tài chia rẽ. Biết bao nhiêu người dần dần vào cái khối trước, gian manh mà không hay! Rồi không bao giờ xây dựng một khối tình thương.

Tình thương là gia cang của các bạn, chồng con, vợ con đó là gia can mà các bạn phải xây dựng cách nào để đạt tới tinh vi, để trả lại quyền tự do của mọi người, để tự phát triển tới vô cùng, cộng đồng đó mới là tốt đẹp.

Khi các bạn bước vào trong vườn hoa thì các bạn xem cái bông nào cũng được nảy nở vui tươi, các bạn mới thấy thơ thới. Cái ử rữ thì các bạn thấy trong tâm nó buồn làm sao! Cho nên phải biết xây dựng, phải biết làm trật tự. Mà cái điều đó làm cho ai

trước? Làm cho chính chúng ta, làm cho sự sáng suốt của chúng ta được quân bình, thanh trực phân minh thì không bao giờ các bạn bị thất bại.

Nếu các bạn cũng cố sự sáng suốt tạm bợ của thế gian này, ngược lại nó là ngu muội của đạo pháp thì không bao giờ có sự thành công. Các bạn rêu rao bữa nay sung sướng, tiền bạc của cải xe hơi, nhà lầu có, rồi trong nháy mắt không còn, chuyện đó người VN đã học, chuyện đó chúng ta đã thấy rất nhiều, có nạn xảy đến là không còn!

Các bạn đã từng phải tay và đã từng tái xây dựng. Tại sao chưa ý thức được bài học của Thượng Đế đã ân ban. Khi mà các bạn ý thức được thì các bạn mới biết đạo. Bước qua cái quỹ đạo quân bình đó, các bạn mới thấy đạo. Có đạo thì phải có đức. Đức là chúng ta phải học nhận, phải nhìn nhận, phải làm

điều hay ý đẹp luôn luôn, phải thặng hoa, các bạn mới có đức.

Các bạn vô trong vườn bông, cái bông nó đang xây dựng cho nó được tươi đẹp, được tốt đẹp, mọi người mến cảm nó chứ không phải là nó phải vận động cho người ta nói rằng: tôi là đẹp, tôi là hay, tôi là tài, tôi là có tiền không! Tự nhiên họ mến cảm, họ thấy cái đức người này, làm nhiều và được học, được sửa tánh, để tránh cảnh độc tài tâm tối của chính mình.

Họ đã theo chiều hướng phát triển vô cùng của Thượng Đế và chia sẻ tình thương cho mọi nơi mọi giới. Đó là thuyết phục! Không phải mình nói, không phải mình thuyết, mình chỉ hành để thiên hạ thấy, thì cái sự tươi đẹp đó mới là ảnh hưởng được cho chúng sanh. Mới cho mọi người được ngắm xem ta và học hỏi. Chúng ta lại càng học hỏi nhiều hơn, càng vươn

lên sự thanh nhẹ để tiến hóa tới vô cùng.

Con người không có đạo đức tại thế gian, chỉ có tự hủy mà thôi! Cho nên những người tu luôn luôn phải nhịn, phải nhịn người phạm để chi? Vì những người không tu luôn luôn đứng trong cái hàng ngũ ngu muội tranh đấu, tranh chấp, tạo ra sự lầm than cho chính họ mà không hay, tưởng là đã được. Người tu phải học nhẫn, bị chửi, bị mắng phải niệm Nam Mô để giải ra những sự gì đau khổ của họ hầu cứu độ. Chúng ta là người đạo, ăn một trả mười. Nhờ người ta một buổi thì chúng ta phải trả mười buổi công phu.

Chúng ta mới thấy rõ ràng con đường đạo không phải dễ làm. Nhưng mà sau cái khó làm thì các bạn thấy rằng sự quý giá của nó là vô cùng. Nó không kiêu hãnh, nó chỉ biết học hỏi, nó chỉ biết thực hiện

những gì nó có thể thực hiện, đi tới hòa đồng, thương yêu, dẫn tiến.

Cho nên người đạo của chúng ta, phải luôn luôn vun bồi một tâm thức tha thứ, thương yêu, xây dựng, không lưu tâm mà tạo động cho chính mình. Thấy đối phương không thích, chúng ta buồn! Đó là sự sai lầm vô cùng! Mình phải cảm ơn. Thượng Đế đã mượn họ ra bài cho chúng ta. Chúng ta phải trả bài. Tại sao phải cảm ơn? Mượn họ họ phải học khổ, chúng ta hiểu bài đó thì chúng ta được thăng hoa.

Chúng ta có tâm đạo chúng ta học nhẫn, thực hiện từ bi, xây dựng và khai triển bài học. Thì lúc đó chúng ta mới cứu độ chúng ta có nhiệm vụ đó! Không nên trách họ mà trách mình. Đã trả bài chưa? Thượng Đế đang ban bài vở, chúng ta đã trả bài chưa? Cho nên phải trách mình chậm trễ, chưa chịu trả bài.

Còn nhớ trong thâm tâm, còn nhớ những chuyện gì mà họ đối xử xấu với chính mình. Cái đó là một điều sai lầm vô cùng của người đạo. Cho nên ở đời, thấy dễ nhưng khó, bên đạo thấy dễ nhưng lại khó hơn! Các bạn đã ngự trị trong hai trạng thái đời và đạo. Hằng ngày các bạn đều phải ngự trị trong đó và học hỏi. Giờ phút thiêng liêng, các bạn đến đây để cởi mở ra, để khai thác ra, rồi làm gì? Phải tự hành.

Cho nên các bạn phải đi đến sự sáng suốt đã phân tách cho các bạn thấy rõ sự quân bình, luật quân bình của nhơn sanh tạo ra một thế đứng cho cả càn khôn vũ trụ, không phải đều nhỏ hẹp. Nhưng mà các bạn muốn đi từ từ, từ đời qua đạo, các bạn đã bị lung lay vì tình đời rồi các bạn cũng bị lung lay vì mối đạo.

Cho nên các bạn phải dưỡng tâm hành triền, các bạn thấy là, các bạn chỉ là một đấng biết lo cho mình chứ

không lo cho người khác được! Sửa đi bạn, mới ảnh hưởng người khác. Không sửa bạn, bạn có nói cứu ai cũng là nói giả mà thôi. Lo cứu bạn trước, giải tỏa những sự thắc mắc trong nội thức các bạn, vun bồi khí giới sắc bén của Thượng Đế là tình thương và đạo đức để phân giải cho mọi nơi mọi giới, để cho thiên hạ tự thức tự tiến. Thì cộng đồng chúng ta sẽ tốt đẹp hơn, nhưng đó là một khổ hạnh của các bạn. Các bạn khổ hạnh phải thực hiện, phải chịu đựng, phải bị chà đạp, các bạn mới lập được một hạnh tới siêu đẳng.

Chứ không phải là tôi tu khá rồi tôi đi chà đạp thiên hạ, tôi biết đời thế nào, tôi biết đạo thế nào, tôi đi hại thiên hạ! Hoàn toàn sai lầm, tự giam hãm mình, chỉ đi xuống địa ngục mà thôi. Hận thù chỉ đi xuống địa ngục. Nếu các bạn vun bồi sáng suốt thì các bạn biết sử dụng khí giới hiện đại, của cải của các bạn là Tình

Thương và Đạo Đức. Thì các bạn chỉ có thặng hoa là đi lên, không bao giờ bị kẹt.

Cảnh thiên đàng tại sao vui tươi, cảnh thiên đàng nhộn nhịp ra vô biết bao nhiêu người, nhưng mà người nào cũng là nụ cười thơ thới, tâm hồn du dương êm đẹp, đối xử với mọi người, trong mỗi mỗi trong lành. Tại sao ở thế gian, không lợi thì không làm, có phải chúng ta bị kẹt trong vách tường tăm tối không? Nhiều người khổ cực, ngày nay giàu có, nắm đồng tiền trong tay, nhưng mà vẫn hiểu một, không hiểu hai, đau khổ vô cùng! Tưởng rằng là tôi có tiền, có bạc là tôi toàn năng, tôi hiểu đời cũng như đạo.

Nhưng mà tâm tôi chưa bao giờ xây dựng, tôi còn ghen, còn ghét, còn thù hận, còn tăm tối, muốn làm cái gì có lợi cho tôi, và mọi người phải nghe tôi. Cái đó lại càng tăm tối hơn. Cho nên Thượng Đế có khả

năng làm điều đó. Ngài bao trùm chúng ta từ hơi thở tới hành động nhưng mà chưa bao giờ Ngài xưng danh rằng: Không có ta người không sống! Không! Chúng ta tu, chúng ta trong hành, chúng ta trong đời, chúng ta bị dày xéo, chúng ta mới thấy Ông Trời.

Chúng ta thấy Ngài, chúng ta thấy rõ rằng: Người đau khổ rồi mới thức tâm, chưa đau khổ chưa thức tâm. Cái trốn tiền của ngũ hành, của kim, mộc, thủy, hỏa, thổ nó tưởng là nó giỏi, như Tôn Ngộ Không hiện tại cõi trần cũng vậy, trước kia Ngài cũng tưởng Ngài hay hơn Ông Trời nhưng mà không sao qua được cái núi Ngũ Hành của Thượng Đế, vẫn bị giam hãm rồi mới thức tâm, rồi mới làm việc cho đại chúng, trong thương yêu và xây dựng, thay Trời làm việc.

Cho nên mỗi người chúng ta xuống đây học trần

trước, học ác trước. Các bạn đã học rồi, bây giờ các bạn đã vượt qua rồi, không nên trách những người họ đã và đang học. Rồi một ngày nào đó họ mới thấy rõ sự giới hạn hoành hành của họ. Lúc đó họ mới nhớ rằng: Chúng ta trước kia ở trong cái chỗ ác đạo, ô trước. Ngày nay, chúng ta được thanh nhẹ, cũng đã bước qua rồi.

Chúng ta phải biết, phải dòm lại cái cảnh hành động chúng ta, xấu xí của chúng ta, mỗi chút mỗi giận, mỗi chút mỗi hờn, mỗi chút mỗi tạo sự tằm tối cho chính mình. Chúng ta phải dòm thẳng cái bản mặt đó, cái mặt trước kia xấu xí, không tốt lành, ngày nay thấy người ta xấu xí lại chà đạp người ta thêm. Đó là đắc tội! Khi mà thấy người ta xấu xí đau khổ, chúng ta phải đem những sự sáng suốt lời nói không được thì hành động các bạn phải trầm lặng, học nhẫn độ nhân chớ đừng nói tôi nhẫn rồi phá hư gia cang,

không đâu! Vun bồi gia cang! Phân nó học nhãn nó mới ra được cây trái tốt. Các bạn là người trong gia cang, các bạn phải làm hành động đó. Các bạn phải chịu chà đạp và các bạn phải chịu chôn vùi trong một góc nào để phát triển thuận theo chiều hướng phát triển của thanh điện sẵn có của nội thức.

Cho nên bài học của chúng ta đây đây, học hoài không hết, ngay trong gia cang vợ chồng con cái, người chồng phải làm thế nào, người chồng có một sức mạnh hơn hết, lãnh đạo trong gia cang phải làm thế nào? Có thể giết người nhưng mà không làm, chung qui chỉ có nhãn mới vun bồi.

Cho nên ông Trời cho chúng ta thấy, có cái cây đứng cả mấy ngàn năm, mấy trăm năm, phải chịu đựng để cung ứng cái định luật hóa hóa sanh sanh không ngừng. Hỏi chứ cái cây nào đang trồng đó mà không

chịu đựng cái định luật hóa hóa sanh sanh. Mùa đông phải chịu cô đơn lạnh lẽo, mùa hạ mưa gió hòa ca với muôn giới. Các bạn thấy: Tình thương sắp đặt huyền vi của Trời Phật, có lẽ lồi, có nhíp nhàng, du dương chứ không phải không. Rồi tới chuyện làm ăn tại thế cũng vậy, phải học nhẫn, nếu không nhẫn thì cũng chẳng có ai đến với mình, họ sẽ chán ghét mình không biết phục vụ họ. Họ có đồng tiền họ rất kiêu hãnh, tới chỉ tay năm ngón mình phải làm. Mà làm rồi mình phải học nhẫn. Đời lẫn đạo mình vẫn học và học tiến lên. Còn nếu chúng ta không nhẫn không bao giờ có khách hàng đến với chúng ta, phải học nhẫn!

Cho nên ở đâu cũng là cơ cấu của Thượng Đế, ở đâu cũng là bài học của Ngài an bài. Chúng ta phải học. Thì có người thù nghịch đi nữa cũng biến thành bạn thân. Cho nên chúng ta phải nhìn hành động để thấy

người đó đang ở điểm nào. Ở trong trực thì dùng tánh để sử dụng, để điều khiển, cái đời là ở trong trực. Mà dùng cái hồn để minh xác hòa giải thì lời cả đời lẫn đạo. Cho nên sự ngu muội của các giới đều ở trong sự tăm tối và nếu chúng ta chịu tu thanh bình an tịnh rồi, chúng ta mới bật ra một tâm thức sáng suốt, vì người là mình, mà ghét người là ghét mình.

Cho nên hằng ngày có nhiều bạn, các bạn đi buôn, đi ra tiệm này, tiệm kia, tiệm nọ, các bạn đi chơi, chỗ nào vui vẻ các bạn lại thích đi luôn. Chỗ nào hằng học đối xử không hay với các bạn, các bạn muốn bước ra khỏi đi liền! Thấy rõ chưa? Từ nhịp một, từ hơi thở một, đều là giáo dục tâm thức của các bạn. Bước chân của các bạn trên đường đời này, cứ bước tới đi càng bước từ từ các bạn sẽ học rất nhiều. Không một bước nào không giáo dục tâm linh. Mà

nếu chúng ta thấy rằng tâm linh là cao quý, tâm linh là đời đời chúng ta phải học nhiều, càng học thấy bạn càng thiếu nhận, càng học thấy bạn chưa tự tin khả năng sẵn có của bạn để xây dựng cho bạn, càng học thấy càng trì trệ và buông thả liêu ầu!

Cho nên chúng ta học rồi chúng ta thấy huyền diệu vô cùng. Kinh vô tự đang bao vây tâm thức chúng ta. Đông tây nam bắc, trước sau đều có bài học và giáo dục trong tâm thức chúng ta. Cho nên ngày nay chúng ta biết thiên, biết lập lại trật tự và được người đi trước nhắc cho chúng ta, chúng ta mượn sự sáng suốt của người sau thời, dày công phu, khổ hạnh đạt thành. Hiện tại các bạn đang nghe âm thanh của tôi là các bạn đang mượn những gì của tôi đồng đi với tôi. Cho nên tâm thức các bạn này giờ đã buông bỏ tất cả những cái trần trọc của nội tâm và thấy tự mình vun bồi trong sự du dương vui tươi của tâm thức để tiến

tới bình minh xán lạn của càn khôn vũ trụ.

Ai quý hơn tâm hồn của bạn? Tâm hồn của loài người là trọng trách và xây dựng. Chúng ta vui được học sung sướng vô cùng, được làm con người, tâm thức chúng ta được học mọi trạng thái mà những giới khác chỉ có một hai ba trạng thái. Nhưng mà chúng ta được học tất cả mọi trạng thái, bất cứ do đâu đến, bất cứ lúc nào, tâm chúng ta phát khởi chúng ta giải toả không giữ điều đó trong tâm mà gây thù hận, nhưng mà phân tách cho đâu đó nó đi tới sáng suốt hoà cảm. Quý biết là bao nhiêu, làm sao có cơ hội tốt như hiện tại của chúng ta. Có cơ hội làm người, nghe qua là hiểu, hiểu là phải đạt.

Quý thay và lành thay, chúng ta lại có cơ hội hội ngộ trên mảnh đất phù sanh này, để học hỏi, để thương yêu, để nghe những gì xây dựng tâm thức của chúng

ta và sau cuộc xây dựng đó đã đem lại sự sáng suốt trong tâm thức. Mẹ là gì, anh là gì, em là gì, tình thương cốt nhục là gì? Chúng ta vui biết là bao, vinh quang biết là bao, sung sướng biết là bao, quán thông mọi sự việc. Tình thương bao la của Thượng Đế là gì, vạn giáo qui nguyên là gì? Từ cọng cỏ đến một cây cỏ thụ, từ một người yếu hèn cho đến một kẻ độc tài chúng ta cũng phân tách được.

Hỏi vậy chúng ta ở trong mọi trạng thái mà ra không? Bây giờ làm sao để hòa tan với mọi trạng thái? Thì chúng ta phải lập lại trật tự. Trật tự đó mới có mọi trạng thái. Khi các bạn có trật tự rồi là đương nhiên các bạn hòa tan với mọi trạng thái. Lúc đó các bạn đâu có gì buồn nhưng mà cái vui của bạn không có đường đột, vui trong du dương, vui trong thích thú, vui trong an lành, vui trong cởi mở. Các bạn không chấp cái ta nữa, không thấy cái xác này là

quan trọng nhưng mà thấy tâm linh của các bạn luôn luôn tươi trẻ đẹp vô cùng. Khi các bạn nhắm mắt ngòì thiên, các bạn thấy: Sao đẹp quá! Cũng người mà sao đẹp quá, không biết lấy bút mực nào mà tả trần gian hiểu được.

Cho nên nhiều bạn đã tu, bước vô trong cái giới phá mê phá chấp, không biết làm sao nói được, muốn, muốn, muốn.... Vì chân động lực của các bạn càng ngày càng nhẹ, càng mau, càng mạnh, muốn nói liền, muốn lập lại cho tất cả những người ở thế gian hiểu rõ rằng: Ta có một kho vô cùng, chúng ta đồng đi đễ đồng hưởng, đi tới một cảnh phồn thịnh an vui của Trời Đất an bài.

Nhiều bạn đã đi và đã thấy, đã thấy trong giấc mộng, đang thiên cũng thấy, giấc an lành trong giây phút thiêng liêng. Không làm sao mang lại cho người thế

gian hiểu được, chỉ biết để cho họ tự hành để tiến tới. Nhưng mà cảnh trần trước ở đời nhiều hơn cảnh thanh nhẹ. Cho nên họ muốn hành, bước vào đạo thì phải phấn đấu, phải hết sức kiên trì học nhẫn, nhẫn nhục để hóa giải tất cả những sự ô trược có thể tấn công bất cứ giờ phút nào.

Các bạn đã quyết tâm tu luyện, báo hiếu cha mẹ, cứu vớt chồng con, cứu giúp gia cang, vợ con huynh đệ, cứu giúp chúng sanh. Đó là cái ý niệm tốt, nhưng mà thiếu hành thì không bao giờ các bạn đạt được. Các bạn chỉ xạo và gạt người ta mà thôi. Nếu các bạn cứ tuần tự hành như vậy thì chắc chắn các bạn có kết quả.

Các bạn phải dòm lại lúc trước chưa tu, chưa biết đạo pháp, chưa biết hành thiền thì chúng ta phải luôn luôn dòm cái lúc chúng ta bước vào. Thấy cái hình

thù duyên dáng của người đó ra thế nào? Ngày nay hình thù duyên dáng thương yêu của người đó thế nào.

Tự săn sóc tự tiến tới không cần so sánh với người khác. Dòm lấy bản mặt của mình, dòm lấy tâm thức của mình, trầm lặng để suy tư, thích hợp trong cái hòa điệu của Thượng Đế đang dẫn giải trong hơi thở của mình.

Lúc đó các bạn thấy rằng, tôi phải học nhiều hơn, học trong trầm lặng, học trong thâm kín, hòa cảm trong sự du dương của thiên nhiên tạo hóa. Các bạn sẽ trở nên một thi sĩ vô cùng tươi đẹp, các bạn sẽ có một luồng điện rưới tươi tâm hồn của bạn và ảnh hưởng mọi nơi mọi giới. Cho nên chúng ta là người ý thức được, nhưng mà ý thức này không phải là một sớm một chiều ở ngày nay đem tới cho chúng ta.

Chúng ta phải vun bồi nhiều kiếp rồi, đã luân hồi tại thế và học hỏi khắp nơi. Chúng ta thấy rõ, càng ngày càng thấy rõ hơn, càng thấy thực chất của chúng ta, càng tom góp hành lý của chúng ta, để sớm ra đi.

Ở thế gian này, thời cuộc cũng cho các bạn thức tâm mà thôi! Thời cuộc là thiên cơ; chuyện nhiều động của quần chúng đại chúng là Bề Trên làm. Có một chút thôi! Che hay là rọi sáng một chút thì dưới này phải thay đổi tất cả. Các bạn xét, tại sao có cái đó lấy bằng chứng gì mà nói.

Ngay bạn là gia trưởng trong gia đình, người cho của các con, các bạn thử làm bộ các bạn nói các bạn đau, các bạn nằm trên giường. Mọi người đều lo âu! Mà bạn mỗi ngày bạn vui bạn hòa đồng với các con của bạn thì thấy trong gia đình không khí tươi đẹp vô cùng. Chút xíu đó thì bạn thấy Thượng Đế làm gì,

bạn thấy thiên cơ là cái gì. Thiên cơ ở đâu? Trong ý chí của Thượng Đế.

Các bạn thanh tịnh đi, rồi các bạn thấy, sự nghi nan chấp nhất của các bạn là sự tăm tối. Mà các bạn vun bồi được cái ý chí thanh cao trong xây dựng, cứu không giết, thì lúc đó các bạn mới thấy sự sai lầm của các bạn, sự độc tài ngu muội của chính bạn. Có một cảnh đẹp không biết vun bồi, có một cây tốt không biết bón phân. Đó là lỗi lầm của chính mình. Chớ đừng nói: Vậy là tôi giải nghiệp! Chưa đâu bạn, chết rồi các bạn cũng làm việc đó. Cho nên chúng ta cần thiết sự tu, để vun bồi sự sáng suốt ngay bây giờ, để tránh cái cảnh làm than địa ngục giam hãm, khổ đau khốc lóc.

Nhiều người liều lĩnh nói: thà chết xuống địa ngục chứ tôi không có phục một ai! Nhưng mà ngày nào

đó, cảnh đó, bạn chỉ nghe tiếng khóc rên rĩ mà thôi, không giống như thiên đàng, vui tươi, nơi nơi cõi mở. Nó có hai cái cảnh khác.

Cho nên đã in sâu trong tâm thức của các bạn, lắm lúc các bạn vui tươi cõi mở, dễ thương, mọi người mến cảm. Lắm lúc các bạn rầu rĩ, đem hồn giam trong địa ngục, mọi người từ từ xa lánh các bạn. Các bạn thấy rõ chưa? Trong bạn có hết, có thiên đàng có địa ngục. Nếu các bạn không chịu xây dựng không bao giờ có thiên đàng. Cho nên tu bên vô vi này, tu lần lần rồi nó đi tới sợ sệt, sau sợ sệt rồi nó đi tới buồn tủi, sau buồn tủi rồi nó thấy cần phải hòa đồng trong cuộc sống mới thức tâm.

Lúc đó lành mạnh hóa tâm tư, lúc đó các bạn uống được viên thuốc vạn năng của Thượng Đế để chữa trị tâm thức của các bạn. Các bạn tu về Pháp Lý Vô Vi

là các bạn đang trị bệnh cho các bạn, cái bệnh nan y, cái bệnh tâm tánh ngu muội đó phải được dứt khoát trước hết! Chỉ có Thượng Đế mới có toàn năng và có khả năng giúp đỡ các bạn vượt khỏi cảnh mê muội lầm than trong tâm thức.

Cho nên hôm nay chúng ta lại có cơ hội để đàm đạo, được chiếu sáng trong tâm tư chúng ta, để hòa đồng phân giải mọi sự việc nan giải trong nội tâm. Giờ phút thiêng liêng này chúng ta sống trong hòa đồng thiên giác thương yêu, tâm hồn chúng ta ôm lấy nhau, sống trong cõi mở tươi tắn, thanh nhẹ du dương, của thiên đàng đã ân ban sự sáng suốt cho mọi tâm linh.

Cho nên mọi người phải biết tự nguyện, tự xây dựng để tránh cảnh độc tài lầm than, có thể xâm nhập bất cứ giờ phút nào. Tôi không biết nói gì hơn, sự hòa

đồng thương yêu của chúng ta học tùy theo trình độ.
Sự hiện diện của các bạn đã đóng góp rất nhiều cho
tâm linh cả càn khôn vũ trụ.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày
hôm nay...../

Lương Sĩ Hằng

Montreal ngày 04/ 04/ 1982